

10. Midőn ők kiáltottak / A kegyes Istenhez,
Megtartotta mind őket, / Mert igen kegyelmes.
Mihelyt ő egy szót szólt, / Megjobbult az erőtlén,
A beteg meggyógyult, / Mert megmentette Isten.
11. Ezek áldják az Istent, / Dicsérik kegyelmit,
Minden nép közt óránként / Hirdessék csudáit.
Istennek szívükből / Áldozzanak hűséggel,
Csodatételiről / Énekeljenek széjjel.
12. Hajókon akik járnak / A széles tengeren,
Nagy veszélyben forognak, / Kereskedést űzvéni,
Azok értik dolgát, / És nagy hatalmát látják,
Számptalan csudáját / A mélységről gondolják.
13. Hogyha ő a szélnek szól, / Megindul legottan,
Nagy hirtelen felzúdul, / S habokat széjjelhány,
Melyek felütököznek, / És az eget verdesik,
Ismétlen ledőlnek; / Rettegnek, akik nézik.
14. Széjjel úgy tántorognak, / Mint egy részeg ember,
Semmihez nem kaphatnak, / Mert széles a tenger.
De ha e veszélyben / Az Istenhez kiáltnak,
Megmenti kegyesen, / Hogy ne hánykolódjának.
15. Jó időt támaszt ismét, / A tengert enyhíti,
Felemelt habok vizét / Szépen lefekteti.
Ott igen örvendnek / A tenger csöndességén,
Ha a partra értek, / Amit kívántak szintén.
16. Ezek áldják az Istent, / Dicsérik kegyelmit,
Minden nép közt naponként / Hirdessék csudáit.
És dicsérik őtet / A gyülekezetekben,
Magasztalják nevét / A vének seregében.
17. Ő a folyóvizeket / Szintén kiszárasztja,
A csurgó kútfejeket / Szárazra fordítja.
A gyümölcsös földet / Meddő parlaggá teszi,
Mert itt sok bűnöket / Tettek, és azt bünteti.